

Отъ тамъ латинитѣ се отправиха за Макри, после малко на северъ, къмъ Родопитѣ, пренощуваха въ Мосинополъ, и когато никой не можеше да разбере накѣде ще следва по-нататкъ пътя имъ, дали къмъ предѣлитѣ на деспота Славъ, или къмъ Верея и Бѣлгария, Анри премина въ земитѣ на Солунското кралство и се опѣти право къмъ кастела на ломбардския баронъ Ридолфо, при Христополисъ.

Бавно слизаше уморената и изтощена отъ лишения и студове войски къмъ брѣга. При преминаването на Места тѣ бѣха загубили много люде и почти всичкитѣ си припаси. Гладни, премръзнали, тѣ чакаха съ нетърпение мига, когато ще се нахранятъ и сгрѣятъ въ хубавия градъ, който се издигаше край брѣга на дълбокъ, красиво извитъ заливъ.

Ала очудването и гнѣва имъ нѣмаше мѣра, когато тѣ завариха портитѣ на града затворени и крепостта пълна съ враждебно настроени войски.

Веднага Анри изпрати Пиеръ дво Две съ заповѣдь до кастелана: да отвори вратитѣ и пусне войскитѣ му, които умиратъ отъ гладъ и студъ. Но дрѣзкиятъ барочъ отвърна, че не е длъженъ да храни и подслонява императорскитѣ войски и, че той се подчинява само на заповѣдитѣ на своя сюзеренъ — регента на кралство Тесалоника.

Като чуха тоя отговоръ, рицаритѣ на императора избухнаха въ необузdana яростъ. Тѣ помолиха Анри веднага да нападне непокорния си васалъ и да обсади и разруши кастела му.

— Нѣма защо да си губиме времето съ този безумникъ. Още устре, на съмване, ще потеглимъ право за Тесалоника, да искаме смѣтка отъ регента за държането на людетѣ му! А после ще се разправимъ съ барона Ридолфо! — отвърна императорътъ съ треперящъ отъ гнѣвъ гласъ.

И заповѣда да останатъ за пренощуване срѣдъ снѣжното поле, край градскитѣ стени. Цѣла нощъ никой отъ фрѣзитѣ, фламандцитѣ и венецианцитѣ, които образуваха императорската войска, не склопиха око. Зѣзнеци, поси-